

Gods liefde overstijgt Gods toorn.

Inleiding over Hosea 11 en 12

God laat ons in Zijn hart kijken.

Hoofdstuk 11 bevatten uitspraken van God die tot de aller-diepste in de hele Bijbel behoren.¹

We lezen de verzen 11:8 en 9:

8 Ach Efraïm, hoe zou ik je ooit kunnen prijsgeven?
Hoe zou ik je kunnen uitleveren, Israël?
Zou ik je prijsgeven als Adma,
je laten ondergaan als Seboïm?
Mijn hart wordt verscheurd,
door barmhartigheid word ik bewogen.
9 Ik zal mijn toorn laten varen
en Efraïm niet opnieuw te gronde richten.
Want God ben ik, en geen mens,
ik ben in jullie midden, ik ben heilig,
ik zal niet meer in woede ontsteken.

In deze twee verzen toont God Zijn liefde.

Heel onverwachts verandert Hij hier van toon.

In de voorgaande drie verzen horen we dat God besloten heeft Israël heel hard te straffen.

Omdat het volk weigert om zich te bekeren.

Omdat het volk gewoon verslaafd is aan de afval van God.

Er is duidelijk sprake van verharding.

Daarom moet God straffen.²

We lezen Hosea 11:5-7:

5 Zouden zij niet naar Egypte terugkeren,
zou Assyrië niet over hen heersen,
nu zij weigeren naar mij terug te keren?
6 Het zwaard zal huishouden in hun steden
en hun orakelpriesters neerhouwen
om alles wat ze hebben uitgebroed.
7 Mijn volk bijt zich vast in zijn ontrouw jegens mij.
Al roepen ze tot mij, de Allerhoogste,
ik zal hun lot niet verlichten.

Vanwege de weigering om zich te bekeren volgt de ballingschap, getekend als een terugkeer naar het slavenhuis Egypte. Er komt een vernietigende oorlog, die alle steden van het land zullen treffen.³

Deze verzen refereren aan de hier voorgaande hoofdstukken.

Ds. J. Westerink schrijft, dat je eigenlijk na die hoofdstukken niets anders meer dan het einde zou verwachten: de eeuwige ondergang onder de toorn van de gekrenkte en gesmade God.

We lezen dat gedeelte uit zijn boek⁴:

Een blik in Gods hart

Het opschrift boven deze studie over Hosea 11 luidt: Een blik in Gods hart. Die uitdrukking heb ik niet zelf bedacht. In mijn vorige gemeente was er een ouderling, die inmiddels al in de Heere ontslapen is, die deze uitdrukking soms gebruikte in het dankgebed (...). Als hij een gezegende dienst had meegemaakt, zei hij soms: 'Heere, U hebt ons vandaag in Uw hart laten kijken. U hebt ons een blik gegund in Uw hart. 'Hij bedoelde daarmee te zeggen dat het hart van de Heere onder de prediking van het Evangelie voor hem was opengegaan in zijn ontfermende en liefdevolle bewogenheid.

Welnu, dat gebeurt in Hosea 11 ook. De Heere legt als het ware Zijn hart bloot voor Zijn volk door middel van Zijn profeet. Op zichzelf is dat al een wonderlijke zaak: een God, Die Zich zó doet kennen. Het is de verwondering daarover die de dichter van Psalm 103 brengt tot zijn hooggestemde belijdenis: 'Loof de Heere, mijn ziel, en al wat binnen in mij is Zijn heilige Naam.' Maar het is een nog veel groter wonder als we bedenken aan wie de Heere een blik in Zijn hart gunt. In de vorige hoofdstukken hebben we genoeg gezien en gehoord van het volk Israël in de dagen van de profeet Hosea, om zoiets helemaal niet meer te verwachten. **Eigenlijk verwachten we na die hoofdstukken niet anders meer dan het einde: de eeuwige ondergang onder de toorn van de gekrenkte en gesmade God.** We hebben immers woorden gehoord, die doen denken aan **het laatste oordeel** van de rechtvaardige Rechter!

Maar in hoofdstuk 11 zien we de Heere in beelden, die telkens weer doen denken aan Psalm 103: 'Hij zal niet altoos twisten, noch eeuwiglijk de toorn behouden. Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheid. Gelijk Zich een Vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de Heere over degenen, die Hem vrezen, want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn.'

Ja, dat is het beeld: een Vader, die zijn zoon helemaal de verkeerde kant op ziet gaan, die hem verloren ziet gaan, en die **nog eenmaal een appèl** doet op het hart van die jongen door hem te herinneren aan het verleden. Hij vertelt over de jeugdijaren, over zijn liefde tot en zijn zorg voor zijn zoon, hoe hij alles aan en voor die jongen gedaan had en hoe hij nu teleurgesteld is in zijn kind.

We kijken hier in Gods hart.

De schrijver merkt op dat na al die voorgaande hoofdstukken, die doen denken aan het laatste oordeel, God een wonderlijke wending maakt.

In de eerste verzen van Hosea 11 roept God het beeld van een vader op, die nog eenmaal een appèl doet op het hart van die jongen, die zoon die helemaal de verkeerde kant opgaat.

We lezen Hosea 11:

¹ Toen Israël nog een kind was, had ik het lief;
uit Egypte heb ik mijn zoon weggeroepen.

² Hoe harder ze geroepen werden,
hoe meer ze hun eigen weg gingen.

Ze brachten offers aan de Baäls
en brandden wierook voor godenbeelden –
3 terwijl ik het toch was die Efraïm leerde lopen
en hem op mijn arm nam.
Maar zij beseften niet dat ik hen verzorgde.
4 Zacht leidde ik hen bij de teugels,
aan koorden van liefde trok ik hen mee;
ik verlost hen van het juk om hen te laten eten,
ik hield hun het voer zelfs nog voor.

Wat heeft God veel geïnvesteerd in zijn volk.

Hij heeft hen verlost uit Egypte.

Hij heeft hen profeten, koningen en priesters gegeven, om hen te leiden en hen terug te roepen van verkeerde wegen.

Dat heeft allemaal niet gebaat.

God moet hen daarom wel straffen.

Maar Gods ontferming overstijgt die straffen.

We lezen verder uit het boek van ds. J. Westerink⁵:

‘Hij zal Zijn volk niet eindeloos kastijden, noch eeuwiglijk Zijn gramschap ons doen lijden. Hij is het Die ons Zijne vriendschap biedt. Hij handelt nooit met ons naar onze zonden, hoe zwaar, hoe lang wij ook Zijn wetten schonden.’ Als vanzelf doet Hosea 11 ons weer meezingen met Psalm 103. Je kunt er eigenlijk ook alleen maar van zingen, omdat alle woorden te kort schieten om deze barmhartige Heere te roemen. Ik begrijp er niets van en kan er met mijn menselijke verstand niet bij. Maar dat is nu Gods hart. Daar is Hij nu God voor, de Heilige, de gans Andere, Wiens heiligheid hier zo vertroostend is, omdat Hij als de Heilige vasthoudt aan Zijn liefde, aan Zijn verbond. Een mens zou al lang gezegd hebben: nu is het voorgoed uit. Maar de Heere komt als God, die toornst over de zonde en tegelijk in Christus Zijn volk bezoekt met de innerlijke bewegingen van Zijn barmhartigheid. Als ergens blijkt, dat de Heere geen lust heeft in de dood van de zondaar, maar daarin dat die zondaar zich bekeert en leeft, dan is het wel in deze verzen. Zo is de Heere nu. Zijn hart gaat in ontferming uit naar zo’n volk. Het is – met eerbied gesproken – alsof de Heere het met Zichzelf niet eens is. Als Hij zegt: Ik zou u moeten overgeven, Israël, want zo kan het niet langer. Maar ik kan u niet overgeven. Hier is de Vader van de Heere Jezus, Die Zijn eigen lieve Zoon heeft gegeven om aan Gods recht te voldoen, om in die weg zondaren te verlossen van een welverdiende, rechtvaardige, eeuwige straf. Zo is de Heere. Is het geen machtig Evangelie? Is Hij zo geen God van volkomen zaligheid voor mensen, die eeuwige rampzaligheid verdiend hebben?

En wat is de bedoeling van deze blik in Gods liederhart, van deze heerlijke Zelfopenbaring van de Heere?

Bekering, zeggen de beide laatste verzen. Want wel zal Israël onder de volken verstrooid worden, in ballingschap worden gevoerd, maar de Heere zal brullen als een leeuw, en dat is hier niet iets om bang van te worden, maar een krachtig, koninklijk roepen, waar je geen weerstand aan kunt bieden. En ze zullen komen, de kinderen Israëls, achter de Heere aan, terug naar huis. Van de zee, d.i. uit het westen; uit Egypte, d.i. het zuiden, en uit Assur, d.i. uit het oosten en het noorden. Van alle

kanten komen ze aanvliegen als een vogel en een duif, die haast hebben om de wereld en de zonde te ontluchten en thuis te komen bij God. En ze komen bevend, net als in Hosea 3, bevend vanwege Gods goedheid, bevend van verwondering.

Dit woord is in vervulling gegaan na de ballingschap. **Het gaat in vervulling waar Rom. 9-11 in vervulling gaat en God Zijn volk bekeert.**

Het wordt vervuld waar een verloren zoon thuiskomt, getrokken door de Vader, en ervaart: 'Zover het oosten is verwijderd van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons.' Ik mag thuiskomen en wonen bij God.

Hosea 11 sluit dus af met een geweldige belofte. In profetisch perspectief gezien mogen we weten héél Israël behouden zal worden. (Romeinen 11:26)

We lezen de twee laatste verzen van Hosea 11:

10 De HEER zal brullen als een leeuw en zij zullen hem weer volgen.
Wanneer hij brult, keren ze schuchter terug van overzee,
11 als bange vogeltjes komen ze uit Egypte,
als duiven uit Assyrië.
Dan laat ik hen weer wonen in hun eigen huis
– zo spreekt de HEER.

Dit hoofdstuk eindigt prachtig.

De Heer zal roepen als een leeuw en zij zullen Hem volgen.

Wanneer zal dat gebeuren?

Op dit moment geloven de meeste Joden niet in Christus.

Toch zal er een moment komen dat zij zich zullen bekeren.

Wanneer?

Waarom wacht God zolang?

Waarom roept God nu al niet als een Leeuw, zodat iedereen Hem volgt?

Hij kan immers roepen als een Leeuw en zal het ook doen.

Maar waarom zo laat?

Wie met nieuwtestamentische ogen dit hoofdstuk bekijkt, en weet heeft van de noodzakelijke vernieuwing door de heilige Geest, zal niet kunnen ontkomen aan de volgende vraag: Heeft het straffen van de oude mens wel zin? God weet toch dat de oude mens onverbeterlijk slecht is.

God weet toch dat alleen door de werking van Zijn geest de mens vernieuwd wordt?

Inderdaad, God weet dit allemaal al vanaf de zondeval.

God wist al direct dat de door Hem aangestelde profeten, priesters en koningen weinig navolgers zouden krijgen.

God wist het, maar wij niet.

Bij ons moeten de schellen van de ogen vallen.

Wij moeten leren inzien dat we alleen door het geloof in Jezus Christus, die dat door de heilige Geest in ons werkt, vernieuwd worden.

Het hele Oude Testament hebben we nodig om dat te leren inzien.

Het falen van Gods volk, is eigenlijk ook ons falen.

Onder die omstandigheden zouden wij het er niet beter van af hebben gebracht.

Ook wij zouden de ballingschap over ons hebben afgeroepen.
Zo slecht is de oude mens in ons.

Verder moeten we leren inzien dat God op twee manieren straft: passief en actief.

1. Passief, dan trekt God zijn beschermende hand terug.
Dat zien we o.a. bij Job, waar God de satan veel ruimte geeft.
2. Actief, dan voltrekt God zelf de straf.
Dat zien we o.a. bij de zondvloed.

Nu weten we van David, dat het veel beter is om te vallen in de handen van een toornig God, dan in de handen van mensen.(2 Samuel 24:14) Want God kent mededogen en mensen, die aan de kant van satan staan, kennen dat niet.

Vandaar dat ik denk, dat Gods passieve straffen veel verschrikkelijker zijn dan Gods actieve straffen.
Ook dit moeten we leren inzien.

Ik denk namelijk dat God zijn Zoon op een passieve manier heeft gestraft. Terwijl zijn Zoon aan het kruis hing, heeft de Vader Hem verlaten.

Zo heeft de Vader aan Satan en aan al zijn engelen alle ruimte gegeven om zijn Zoon aan te vallen.
God had zich al eerder , direct na de zondeval, kunnen terugtrekken. Dan was het hele universum in elkaar geklapt en in het niets verdwenen. Alleen de geesten van Adam en Eva zouden dan voor eeuwig in de handen van satan zijn gevallen.

God heeft dat niet gewild. Hij kwam direct met de moederbelofte.

Hij koos er meteen voor om de wereld te onderhouden, te verlossen en te vernieuwen.

In die actie mogen we al leren zien dat Gods liefde Gods toorn overstijgt.

Nu terug naar de ballingschap.

Het is een passieve straf van God. Verschrikkelijk.

God trekt zijn beschermende handen terug, waarna een vijandig volk het land plundert en het volk wegvoert. Voor zeventig jaar. Bijna iedereen kreeg levenslang.

Jezus Christus heeft hangend aan het kruis een zwaardere straf ondergaan.

Onder die onvoorstelbare omstandigheid heeft Hij niet alleen geleden als een Lam, dat geslacht werd, maar ook gestreden als een Leeuw, die de overwinning behaalde.

Ook dit moeten we leren inzien.

Onder de slechtste omstandigheden is het mogelijk om voor God te blijven kiezen.

Dat zien we Daniël en zijn vrienden doen, tijdens die ballingschap.

Zo verschaffen Gods straffen ons tal van leerpunten.

Daarom zijn Gods straffen zinvol, ook al leiden deze tijdens het OT niet tot een duurzame bekering.

We leren er God en onszelf beter door kennen.

We leren dat Gods liefde altijd Gods toorn overstijgt.

Zeker als we nu gaan kijken naar de laatste verzen van Hosea 11.

Want op een gegeven moment zal de Heer brullen als een Leeuw en dan zal het volk wél luisteren.

Dan zal, in profetisch perspectief gezien, héél Israël worden behouden.

Die belofte staat.

Die belofte laat ons ook anders aankijken tegen het eindoordeel, omdat vóór, dan wel tijdens of ná het eindoordeel zal die belofte worden vervuld.

Het eindoordeel krijgt daardoor een verwachtingsvol karakter.

Wat gaat God doen?

Achteraf karakteriseren we de ballingschap niet als een eindoordeel.

Want wij kennen de geschiedenis die daarop volgde.

Wij weten, dat Jezus Christus beloofd was en dat die Verlosser uit de stam van David geboren zou worden.

Die belofte maakt, dat wij het vanzelfsprekend zijn gaan vinden, dat God na de ballingschap de draad weer oppakt. Die belofte vraagt om een verdere ontvouwing van Gods plannen.

Zo zijn er ook tal van beloften, die het zeer waarschijnlijk maken dat God na de jongste dag de draad verder oppakt.

Eén van die belofte is die van de brullende Leeuw.

Sowieso kunnen alle Joden, die tijdens de Holocaust zijn omgekomen, niet meer aan die stem gehoor geven.

Zou God al die Joden passeren?

Vallen die buiten deze belofte?

God doet telkens een laatste appel op mensen.

Maar achteraf blijkt het een voorlaatste te zijn geweest.

De Vader spreekt zijn kind op een pedagogisch verantwoorde wijze aan.

Zoiets doet toch iedere ouder, als hij b.v. zegt:

- Dit is de laatste keer, ik zeg het niet weer, nu moet je het doen.
- Dit is eens maar nooit weer, begrijp je dat?
- Als je nu niet ophoudt, dan zet ik je voor altijd buiten de deur.

Tja, in een pedagogisch kader overdrijven we nog al eens.

Dit, terwijl ons hart naar ons kind uitgaat.

Het begrijpt ook wel, dat we niet alles helemaal menen.

Het kent ons hart.

Het begrijpt wel, als het goed is, de ernst achter ons verbale optreden.

Op een dergelijke manier moeten we ook tegen alle strafaankondigingen van God aankijken.

Ze gaan altijd gepaard met een oproep tot geloof en bekering.

Ze zijn niet helemaal letterlijk te nemen, want Gods liefde blijft altijd zijn toorn overstijgen.

Elk eindoordeel blijkt achteraf een voorlaatste oordeel te zijn geweest, want God gaat verder.

God laat al zijn beloften in vervulling gaan.

Zo zullen uiteindelijk alle volken in Abraham gezegend worden.

Want de Leeuw uit Juda gaat schreeuwen.

God laat ons in Psalm 103 bij voorbaat juichen.

Hij zal het doen.

Hoe?

In bijlage 1 geef ik iets daarover aan in een korte schets.

Gesprekpunten n.a.v. Hosea 11:

1. Zijn al Gods straffen zinvol?
2. Is een eeuwige straf zinvol?
3. Staan Hosea 11 en Psalm 103 niet haaks op de leer van de eeuwige verwerping?

God verkiest Jakob, de bedrieger

Vervolg van de inleiding, nu specifiek over Hosea 12

God gebruikt zijn verkiezing om ons het verschil tussen goed en kwaad te laten zien.

De verkiezing is daarbij het middel om het grotere doel te bereiken.

God slaat bij zijn verkiezing wonderlijke wegen in.

Zo verkiest Hij Jakob boven Esau.

God bemoeit zich heel veel met Jakob en Hij laat het gebeuren dat Jakob met Hem gaat worstelen.

Tijdens die worsteling ziet Jakob God van aangezicht tot aangezicht.

We lezen eerst Hosea 12:

1 Efraïm heeft mij omsingeld met leugens, het volk van Israël heeft mij ingesloten met bedrog. Maar Juda heeft nog een band met God en blijft de Heilige nog trouw. 2 Efraïm bouwt op lucht; het zoekt zelfs de verzengende oostenwind op. Elke dag weer stapelt het leugen op leugen en pleegt het nieuwe gewelddaden. Met Assyrië sluiten ze een verbond, Egypte bieden ze olijfolie aan. 3 De HEER voert een geding tegen Juda; hij zal Jakob om zijn wangedrag bestraffen, zijn misdaden zal hij hem vergelden. 4 Al in de moederschoot heeft hij zijn broer beetgenomen, en in de kracht van zijn leven worstelde hij met God. 5 Hij worstelde met een engel en overwon; onder tranen smeekte hij hem om een gunst. In Betel vond God hem, daar sprak hij al tot ons. 6 Hij is de HEER, de God van de hemelse machten; HEER is zijn naam! 7 Keer voorgoed terug naar die God. Laat je leiden door liefde en recht. Blijf voortdurend hopen op je God. 8 Dat handelsvolk heeft altijd een valse weegschaal bij de hand, het is verzot op afzetterij. 9 Hoor Efraïm zeggen: 'Maar ik ben toch rijk geworden? Heb ik mij geen aanzien verworven? Wijst mijn winst soms op iets kwalijks dat de naam van zonde verdient?' 10 Maar ik, de HEER, ben je God al sinds Egypte, en ik laat je opnieuw in tenten wonen, als in de tijd van onze ontmoeting. 11 Ik heb tot de profeten gesproken en talrijke visioenen geschonken; door mijn profeten heb ik je een spiegel voorgehouden. 12 Was Gilead al misdadig, Efraïm is nog dieper gevallen: al die stierenoffers in Gilgal! En al die altaren, als steenhopen aan de rand van een geploegde akker! 13 Jakob vluchtte naar Aram; Israël werd knecht om een vrouw te krijgen, om een vrouw hoedde hij de schapen. 14 Door een profeet leidde de HEER Israël uit Egypte weg, door een profeet werd Israël gehoed. 15 Hoe diep heeft dit volk zijn Heer gekrenkt! Maar het bloed aan Efraïms handen zal de HEER hem aanrekenen, en de smaad die Efraïm hem aandeed zal hij vergelden.

In Jakob spreekt de HEER, de God van de hemelse machten, ons aan.

God laat in zijn verkiezende liefde ons zien hoe machtig Hij wel is.

Door middel van straffen en belonen krijgt de HEER Jakob waar Hij hem hebben wil.

Ons ten voorbeeld.

Ook Hosea neemt dit voorbeeld over.

Laten we verder lezen uit het boek van ds. J. Westerink⁶:

En dan komt wel de ballingschap. Dat hoort ook bij het gedenken van Zijn verbond. Dan leidt Hij Zijn volk opnieuw in de woestijn, zoals we ook in Hosea 2 al hoorden. En dan bezoekt Hij het met de 'roede en bittere tegenheden'. Maar dan zal Hij Zijn goedertierenheid, Zijn verbondstrouw van hen niet wegnemen. Want vers 11 zegt: 'Ik zal spreken'. 'Naar haar hart, 'hoorden we in Hosea 2. En het zal krachtig en duidelijk en indringend zijn: "Ik zal spreken tot de profeten, en Ik zal het gezicht vermenigvuldigen; en door de dienst der profeten zal Ik gelijkenissen voorstellen. '

Alles doet denken aan dé Profeet, van Wie Mozes al gesproken heeft: een profeet als ik, zal de Heere uw God u verwekken; naar Hem zult gij horen. We horen hier woorden, die rechtstreeks heenwijzen naar de hoogste Profeet en Leraar, de Heere Jezus Christus, Die de Naam van de Heere heeft geopenbaard. Naar Deze Profeet, Die tegelijk de Priester is op Wie de Heere al onze ongerechtigheden heeft doen aanlopen, en Die ook de Koning is. Die Zijn volk verlost, leidt en beschermt. Hij is de Zoon van Gods welbehagen. Hoort Hem en uw ziel zal leven. Waar ik Hem ontmoet, ben ik met Jacob in Pniël: Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijn ziel is gered.

God heeft in Jakob en later in Zijn eigen Zoon tot ons gesproken.

De Israëlieten moesten het toen doen met de beelden die Hosea aanhaalden.

Gezien wat wij nu weten, stonden zij op achterstand in vergelijking met wat wij ontvangen hebben.

God heeft telkens aan de heilsgeschiedenis iets toegevoegd.

Pas met het boek Openbaring is de Bijbel afgesloten.

Wij weten veel meer, dan de Israëlieten toen.

We weten ook dat van wie veel ontvangen heeft, ook veel gevraagd zal worden.

We kijken hier in Hosea 12 naar een volk dat nog betrekkelijk weinig weet, en waar God heel veel van verwacht.

Is Gods verwachting terecht?

We hebben toch gezien dat het volk onverbeterlijk ziek is.

Mag je van zo'n patiënt zoveel verwachten?

Wat God vraagt, dat geeft Hij ook.

Met deze ogen moeten we naar Jakob kijken.

God ontmoet Jakob in Pniël.

God is daar zowel tegenstander, de man waarmee Jakob worstelt, al voorstander, de HEER die hem zegent.

Wij moeten via Jakob leren inzien dat we niet op onze eigen kracht moeten vertrouwen, maar op die van de HEER. Zodra wij ons, al worstelend, aan Hem overgeven, staat Hij klaar om ons te zegenen.

God heeft Jakob uitgekozen, om ons een spiegel voor te houden.

Ook heeft God veel profeten uitgekozen, waaraan we ons kunnen spiegelen.

Wij zullen niet vaak die dingen meemaken, die al onze voorbeeldfiguren hebben meegemaakt.

Wij moeten het doen met alles wat God ons aanreikt, en dat is veel.

Jakob en al die profeten zullen wel jaloers op ons zijn, als zij te weten komen wat wij allemaal nu weten.

Eens zullen alle boeken opengaan en dan zullen allen die opstaan ervan kennis kunnen nemen.

Zeker is ook dat dan alle 66 boeken van de Bijbel zullen opengaan, waar we ons dan nog veel meer dan nu in zullen herkennen.

Via de uitverkiezing geeft God aan een kleine groep mensen een geweldige voorsprong.
Adeldom verplicht.

Zij moeten de HEER vertegenwoordigen en Hem laten zien.

De aartsvaders hebben de basis daarvoor gelegd.

God heeft hen zo aangegrepen dat ze alle drie in geloof gestorven zijn.

God heeft aan alle drie de zeer omvattende zegen meegegeven: 'Alle volken zullen wensen zo gezegend te worden als jullie' (Genesis 12:3, 18:18, 26:4, 28,14)

In Genesis is deze belofte nog als een wens verwoord.

Maar na Christus' kruisdood en na Zijn behaalde overwinning op satan, wordt deze wens omgezet in een keiharde belofte: 'In jouw (Abraham) nageslacht zullen alle volken op aarde gezegend worden.' (Handelingen 3:25, Galaten 3:8).

Op basis van Christus' overwinning zullen nu alle volken gezegend worden.

Die alomvattende zegening is het doel van de uitverkiezing.

De uitverkiezing is het middel om dat grootse doel te bereiken.

Hosea 12 moeten we dan ook leren lezen door de bril van de uitverkiezing.

God in actie.

God, die Jakob tegemoet komt, en van hem die persoon maakt die Hij wil dat hij wordt.

God is intensief met Jakob bezig geweest.

Jakobs worsteling met de engel van de HEER, is daar een van de hoogtepunten van.

Jakob komt als een ander mens uit die worsteling te voorschijn.

Ons ten voorbeeld.

God verkiest een bedrieger en maakt daar een prachtig mens van.

De stamvader van twaalf stammen.

Als vader heeft hij zijn zonen veel meegegeven, waarbij vooral Jozef opvalt in positieve zin.

Gods verkiezing is niet overdraagbaar.

Als we naar de geslachtenlijn van Jezus Christus kijken, dan is Gods verkiezingslijn naar Hem toe vrij fragiel. Gods Zoon werd geboren als een teer kind.

Het hele Oude Testament roept om Jezus Christus en om de uitstorting van de heilige Geest.

Want alleen door de heilige Geest kunnen dode mensen tot leven komen.

De Geest geeft levensvernieuwing.

Alleen, omdat satan nog steeds aardig te keer kan gaan, blijft de bekering van alle volken uit.

Zelfs de meeste Joden bekeren zich tot nu toe nog niet.

Wanneer zal dan de belofte aan Abram, Isaak en Jakob in vervulling gaan?

In bijlage 1 ga ik er op in.

In bijlage 2 zeg ik iets meer over Gods uitverkiezing.

¹ Voor het maken van de inleiding is gebruik gemaakt van **Hosea 'een vreemde liefde'** van ds. H.J. Messelink (HM) en van **Hosea - profeet van de liefde van God** van ds. J. Westerink (JW).

De aangehaalde gedachte is te vinden bij HM, blz. 28.

² HM, blz. 28, de laatste zinnen van 7.3.1.

³ Idem als noot 2

⁴ JW, blz. 77

⁵ JW, blz. 82

⁶ JW. Blz. 89-90